

ELS MEUS SENTIMENTS

Aquest 2020 està sent desastrós, per l'erupció del volcà d'Indonèsia, l'explosió de la petroquímica de Tarragona, els incendis d'Austràlia, el temporal "GLORIA"... I ara la pandèmia del COVID-19, que està fent que molta gent de tot el món es posi malalta. I per evitar això, hem d'estar confinats a casa. I sí, jo també estic confinada.

Al principi vaig pensar que seria una experiència nova, que m'ho passaria molt bé i que al cap de 15 dies ja podríem tornar a la normalitat. Però m'equivocava.

Van anar passant els dies i les meves ganes de sortir al carrer van anar augmentant.

Avui, ja fa 1 setmana que estic confinada amb la meva família. I ja començo a veure que això no es tan divertit com jo em pensava.

Em sento agobiada, sento que cada dia tinc més ganes de sortir al carrer. Miro per la finestra, i recordo els moments viscuts amb la meva germana i amics.

Un dels motius pels que sento això, és perquè vull veure a les meues amigues, que les veig per videotrucada, però no és el mateix. També tinc moltes ganes de veure a la meva família, veure com estan, veure com creixen els meus cosins...

M'ho estic passant malament, però també penso en la gent que s'ha de quedar a casa per les guerres. Em poso a la seva pell, i penso que s'ho deuen passar molt pitjor que nosaltres. Ells i elles no tenen menjar, aigua i potser també han perdut alguna persona del seu voltant. I jo penso que tinc la gran sort de tenir el que a ells i a elles els fa falta, tant les coses materials com les persones que formen part de la meva vida.

Aquesta situació m'ha fet reflexionar. I finalment he arribat a la conclusió que hem d'estar agraïts i hem de valorar tot el que tenim, ja que altres persones no tenen la sort de viure en bones condicions.